

[Lykketoft]

lag som den skattepligtige indkomst til at udskrive en ekstra skat på 8 pct. Det havde selvfølgelig været både enklere og mere rimeligt at lave en særskat på store bruttoindkomster. Jeg tror, at regeringen af meget store grupper i sit eget vælgermæssige bagland vil blive straffet meget hårdt for denne ekstra byrde specielt på befolkningsgrupper, der ikke har hamstret store fradrag.

Som forslaget er udformet, ramler det lige ned i nogle af de problemer, der har været diskuteret vedrørende ægtefællebeskatningen, hvor en fordeling mellem ægtefællerne af fradrag og renteindtægter, som skattemæssigt er uden betydning, nu får stor betydning for, hvor meget man skal af med i bunden opsparing. I den forbindelse vil jeg henvise til, hvad skatteministeren udtalte til Politiken den 7. februar 1984 med hensyn til ægtefællebeskatningen:

»Er der nogen, der laver en fordeling, der burde have været anderledes, kan jeg forsikre dem om, at det ingen konsekvenser får.«

Det løfte er brudt med det forslag, der ligger her. Det kan få mange tusinde kroner i konsekvenser for en familie, hvordan den har fordelt det, netop fordi man har udformet den bundne opsparing, som man har gjort.

Jeg vil i øvrigt sige om selskabsskatten, at socialdemokratiet længe og indgående har påpeget, at en sådan forhøjelse burde ske. Af systemmæssige grunde var det en nødvendighed, og vi har under de igangværende skattereformforhandlinger peget på det som en kilde til finansiering af andre væsentlige elementer i en reform. Der foretages meget uproduktiv skattetænkning i aktieselskaber. Skattetænknerne i selskaberne, de, der ikke beskæftiger sig med nyttig produktion, burde bidrage, så vi kunne lette byrderne for andre grupper. Den tankegang er blokeret, når man har valgt at brænde det forøgede selskabsskatteprovenu af på en lettelse til arbejdsgiverne af de sociale omkostninger, som formentlig har ringe effekt på beskæftigelsen og konkurrenceevnen. Dermed har man vanskeliggjort i forvejen naturligvis meget besværlige skattereformforhandlinger.

Jeg kunne godt lide at vide, hvordan de radikale vil klare denne situation. Man siger, at selskabsskatteforhøjelsen fra 1987 og frem skal bruges til skattereform. Hvad skal så finansiere arbejdsgiverlettelsen ud over den

1. januar 1987? Hvad er det for en skattestramning, der skal til dér? Er det en, som skal aftales mellem de radikale og regeringen uden om socialdemokratiet, medens vi i øvrigt snakker skattereform? Er det moms? Hvad er det for noget? Kan vi ikke få rede på det? Er det overhovedet muligt at få rede på det på en måde, der gør, at disse i forvejen vanskelige forhandlinger kan føres til den afslutning, vi alle har håbet på, nemlig en positiv afslutning?

Jeg synes, det er meget beklageligt, at de radikale og regeringen her har taget et væsentligt element ud af skattereformforhandlingerne og har valgt at bruge pengene på en så unyttig måde. Det beklager jeg.

Vi skal jo behandle disse to lovforslag i folketingets skatte- og afgiftsudvalg. Jeg går ud fra, at der vil komme en række spørgsmål fra skatte- og afgiftsudvalget i anledning af de to forslag. Er det overhovedet muligt at behandle lovforslagene på den måde, lovforslag normalt skal behandles på i folketinget, hvis det er rigtigt, hvad der forlyder her i huset, at de akademiske medarbejdere i ministeriet for skatter og afgifter er gået hjem, har nedlagt arbejdet i protest mod det indgreb i forhandlingsretten, der her foretages over for de offentligt ansatte? Det vil jeg gerne have at skatteministeren giver os nogle oplysninger om. Hvis det er sådan, at problemet breder sig til andre ministerier, rejser det unægtelig endnu større problemer i forhold til folketingets behandling af de forslag, der er til debat i dag.

(Kort bemærkning).

Bo Kristensen (KF):

Jeg er hr. Lykketoft meget taknemlig for, at vi her fik en klar melding om, at det notat, som foreligger, vedkender hr. Lykketoft sig er socialdemokratiets notat. Deri fremregner man en procent pr. automatik på 5, og samtidig giver man en reduktion på 2½ time, som svarer til ca. 4 pct. Det vil altså sige, at vi dér alene er oppe på de 9 pct., og det må man nok sige er overbudspolitik. Men man kan vel egentlig ikke forvente andet af socialdemokratiet i opposition i denne fase, hvor de ikke er interesseret i at føre en fælles indkomstpøolitik.

Jeg troede egentlig, at dette notat var et embedsmandsnotat, som var lavet i socialde-